

Hans Agerbeks prædiken ved missionsmøde i Faaborg

Taler

Hans Agerbek
Præst

Dato

26. september 1849

Sted

Faaborg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 18, vers 1-8

1 Dage ere onde, kjære Venner! Sværdet er draget i vort fredelige Fædreland, og
hvor vi samles med hverandre, høre vi Tale om Krig og Rygter om Krig. For
Tiden hvile vel Vaabnene, og Haabet om Fred begynder at smile til os; men
Frygten for at dette Haab skal blive skuffet er større end Haabet selv. Vort Land
5 maa blive ved med at anstrenge sine Kræfter, for at være beredt til at fortsatte
Krigen, om det skal blive fornødent. Med ængstelighed see vi de kommende
Dage imøde; kun Gud i Himlen vred, hvad Enden vil blive. Mangen Taare
rinder, mange Hjerter bløde af dybe Saar, som Fjendens Sværd har tilføiet dem
ved at borttrykke deres Kjære eller berede disse et kummerfuldt Liv. Skulle
10 endnu Flere blive ulykkelige? Gud veed det!

Ja, Dage ere onde! Kan Fredens Værk nu ogsaa fremmes under Krigens Larm
? Kunne vi ogsaa drage Omsorg for at lindre Hedningernes Nød i de fjerne
Lande, medens Kristne, danske Brødre maae lide, ængstes og trænges? Det som
15 idag forsamler os her i Herrens Huus er jo inderlig Længsel efter at Fredens
Evangelium maa forkyndes for dem, som ikke kjende det, og at Lyset maa
komme til at skinne for de Slægter, som sidde i Mørket og Dødens Skygger. Er
det nu ogsaa Tid til at vække og nære saadan Længsel? Kan saadan Stræben
ogsaa forenes med den Fædrelandskærlighed, som nu maa brænde i alle danske
20 Hjerter?

Ja visselig! Den kan, den bør forenes dermed? Er vor Kjærlighed til Fædrelandet
christelig, saa hviler den paa christen Tro. Vi vide, at dersom det skal gaae
Danmark vel, saa maa Velsignelsen komme herovenfra; og skulde vel Guds
25 Velsignelse blive mindre, naar vi stræbe at fremme hans Rige? Gud har jo
hjulpet os hidtil? Gud har jo givet os Seir over vore Fjender! Gud har jo givet de

danske Vaaben Ære! Kunne vi da som Christne glemme at takke ham baade med Ord og med Gjerning! Ja elske vi af Hjertet vort jordiske Fædreland med Tro paa Gud og Tak til Gud — hvor kunne vt da glemme vort Fædreland
30 histoppe i Himlen, som Christus saa dvrt har vundet os med sit Blod? Der er det jo vor himmelske Faders og vor Herres Jesu Christi Villie at alle Sjæle skulle samles, som ville lade sig frelse og som ville vorde Guds Born, hvor de end findes her paa Jorden. O, saa lader os dog være Herrens Medarbejdere, saavidt det ved hans Naade er os muligt, paa det at hans Rige kan komme over al Jorden! Lad
35 denne Tids Trængsel ikke svække, men styrke vor Tro, ikke nedbryde, men oprejse vort Mod, ikke dæmpe, men opflamme Kærlighedens Lue i vore Hjerter!

Har Guds vise Raad nu beskikket det saaledes for os, at hans Riges Udbredelse
40 iblandt Hedningerne til en Tid kun lidet kan fremmes ved Gjerning og ved Gaver, saa har han just derved kaldet os til at være saa meget destomere brændende i Bønnen, at denne Tids Trængsel snart maa drage over, og en blidere Dag snarlig maa oprinde. Men fra Herren skal Styrken komme til at bede saavelsom til at arbeide. Hans Ord skal vække, trøste og styrke os.

45 Jeg har søgt Herren om et Ord, som idag kunde vække os til Nidkærhed i Bønnen og fylde vore Hjerter med frimodigt Haab — og Herren har ladet mig falde paa Sinde, hvad han selv har sagt, og hvad der findes optegnet hos Evangelisten Lucas det 18de kapitel fra 1ste indtil 8de Vers. Det lyder saaledes
50 som følger for Eders gudelige Andagt i den Herres Jesu Navn:

„Men han sagde dem en Lignelse derom, at man bør altid bede og ikke blive træt. Og han sagde: der var en Dommer i en Stad, som frygtede ikke Gud, og undsaae sig ikke for noget Menneske. Men der var en Enke i den samme Stad,
55 og hun kom til ham, og sagde: skaf mig Ret over min Modstander. Og han vilde længe ikke. Men derefter sagde han ved sig selv: alligevel jeg hverken frygter Gud, eiheller undseer mig for noget Menneske; dog efterdi denne Enke gjør mig megen Besvær, vil jeg skaffe hende Ret, at hun ikke uden Ophør skal komme og plage mig. Men Herren sagde: hører, hvad den uretfærdige Dommer siger:
60 Skulde da Gud ikke skaffe sine Udvalgte Ret, som raabe til ham Dag og Nat, endog han er langmodig imod dem? Jeg siger Eder, han skal snart skaffe dem Ret. Dog, naar Menneskens Søn kommer, mon han skal finde Troen paa Jorden?" ' —

Disse ere Herrens egne Ord. O Herre Jesus? nedsend din Hellig Aand over os og lad dit Ord vorde kraftigt i vore Hjerter? Amen!

70 Herren talede ofte til sine Disciple og til Folket ved Lignelser, at den aandelige Sandhed ved Billeder af det jordiske Liv skulde træde klarere frem for Øiet og trænge dybere ind i Hjertet. Hvad han talede om Dommeren og Enken, det kalder han selv en Lignelse; det skal altsaa ikke forstaaes ligefrem, som Ordene lyde, men hvert Ord har en dybere, aandelig Betydning. Ved denne sin Lignelse vil han opmuntre sine Disciple til at være varagtige i Bønnen og ikke tabe Modet under Jordelivets Besværligheder. Han stiller dem klart for Øie, at en troende Bøn kan flytte Bjerge, at den nedkalder fra Himlen den Guds Kraft i Hjertet, der seirende nedslaaer de onde Menneskers Gjenstridighed og leder deres Hjerter som Vandbække til hans Riges Fremme og de Troendes Beskjærmelse. Det er optegnet for os, at ogsaa vi skulle lægge det paa Hjerte og lære Viisdom af 80 Herren. O give Gud dette, at ogsaa vi maae styrkes ved hans Ord til altid at bede, saa at vi aldrig tabe Modet?

„Der var en Dommer i en Stad, som frygtede ikke Gud, og undsaae sig ikke for noget Menneske. Denne Verden er lig en stor Stad, hvor der findes mangeslags 85 Mennesker, og iblandt dem ogsaa nogle, der hverken frygte Gud eller undsee sig for Mennesker. Men hvem kan Herren vel mene med den uretfærdige Dommer? Dog aldrig Gud i Himlen? Nei, visselig! Han dømmes alle Ting med Viisdom og Retfærdighed, naar han vil føre for Lyset, hvad der er skjult i Mørket, og han, som er hellig, hellig, hellig, han vil aldrig kunne lignedes ved et 90 ugudeligt Menneske. Heller ikke kan den uretfærdige Dommer være den af Gud beskikkede Øvrighed paa Jorden, naar den ellers har Guds Lov for Øie og gjerne vil fremme Menneskenes Velfærd. Men der ere ogsaa Mange her i denne Verden, hvem Gud til en Tid har betroet stor Magt og som misbruge den til Uretfærdighed. De leve, som om de bestandigen skulde leve her i denne Verden, 95 og som om det Gode, de besidde, aldrig skulde tages fra dem. Ved deres Anseelse, deres Rigdom, deres Klogskab, kunde de have stor Indflydelse paa deres Medmenneskers Vel og Vee; de kunde og de skulde være Redskaber i Guds Haand til at udbrede hans Rige og forstyrre Mørkets Rige; men de ville det ikke, de gjøre en Afgud af dem selv, de bilde sig ind, at de ikke trænge til 100 nogen Gud, og at alle Mennesker bor rette sig efter deres Villie. Saadanne har Herren villet skildre os under Billedet af den uretfærdige Dommer, og just de allermeest ugudelige har han villet fremstille for os, da han siger om Dommeren: „han frygtede ikke Gud og undsaae sig ikke for noget Menneske.“ — Værer

105 frimodige, I Troende! og lad det ikke forfærde Eder, at Menneskene kunne være Guds Rige imod! Er det kun Eders inderligste Ønske, at Guds Navn maa vorde helliget, og at hans Rige maa komme, — bede I kun tidligen og sildigen den hellige Fader derom i Jesu Navn, saa varer trøstige! Eders Bøn skal blive hørt!

110 Eders brændende Ønske skal blive opfyldt, trods Verdens Modstand og ryggesløse Menneskers Haanlatter! Endog de meest ugudelige skulle nødes til at staae Eder bi og arbeide med Eder for den gode Sag, imod deres egen Villie. Gud er stærkere end alle Mennesker og han styrer alle Ting.

115 I en stor Stad ere der mangeslags Mennesker. Nogle ere ugudelige, Andre frygte Gud. I denne Verden ere der ogsaa Mennesker som ikke ere af denne Verden, men som have deres Hjem histoppe i Himlen, som gjerne ville gjøre deres Faders Villie, som er i Himlen, og som stræbe med brændende Nidkærlighed efter, at deres Medmenneskers Sjæle maae blive frelste. Hvo er vel hiin Enke? Ja, hvo kan

120 hun vel være, uden Guds hellige, almindelige Kirke, eller Forsamlingen af de troende Christne her paa Jorden. Den seirende Kirke i Himlen er gaaet hjem til sin Trolovede! Jesus Christus, og har høitideligholdt Bryllupsfesten med ham; men den stridende Kirke herved er som en Enke; thi dens Herre er gangen bort fra den til Himlen og den seer ham ikke mere, uagtet den har ham i Troen.

125 — En Enke. som i Jesu Christi Tro har elsket sin hensovede Ægtefælle med inderlig Kjærlighed, hun har jo dog det glade Haab, at hun visselig engang igjen skal samles med ham i Himmeriges Glæde. Hans Kjærlighed er ikke tabt, fordi han er skilt fra hende for en liden Stund; da han maatte forlade hende, lyste han sin Velsignelse over hende og de kjære Børn. Hvor hun end færdes, saa tænker

130 hun paa ham; Alt, hvad hun seer, der minder hende om ham; men hun seer ham ikke mere, hun maa vandre her paa Jorden, som i et fremmed Land, og hun langes saare efter at komme til den, hvem hendes Hjerte har kjær. — Saaledes er det med de Troende her paa Jorden. Deres Borgerskab er i Himlen, hvor Jesus Christus er; herved ere de Fremmede og Udlændinge; men den Herre, som

135 købte dem med sit Blod, og hvem de have givet deres Hjerter, han glemme de aldrig her i det fremmede Land; ved enhver god Gave, han giver dem, tænke de paa ham med Tak og Kjærlighed, med hver Levedag, han skjænker dem, mindes de, at de nu ere komne et skridt videre frem paa Veien til det kjære Hjem. Usynlig er deres Fader hos dem, ja han boer i deres Hjerter; det vide de og det

140 fylder dem med Trøst og giver dem frit Mod til at holde det ud herved, indtil Hviletimen slaaer; — men de længes dog saa inderligen efter at see ham Ansigt til Ansigt; de ængstes og plages saare af al den Synd, som findes i denne Verden,

ja som endnu findes i dem selv og stiller dem fra ham; mangengang fornemme
145 de ikke, at han er hos dem; de kunne ikke høre hans Svar, naar de raabe til ham;
de finde ham ikke, naar de udstrakte deres Arme efter ham; men Verdens
Forvirring larmer omkring dem, Verdens Fristelser lokke dem — o, da føle de
ret smerteligen deres Enkestand. De ville gjøre deres Herres Villie og udføre
hans Gjerning; men han er dragen bort fra dem; de maae søge Hjalp dertil hos
150 Verden, de maae bede Verden om Bistand til det, som er Verden en Forargelse
eller en Daarlighed; og Verden svarer dem med Spot — o, da rinde Enkens
Taarer og hendes Hjerte bæver; men Herrens Gjerning gaaer hende for Alt, er
det hans Villie, at den skal fremmes ved Verdens Hjælp, saa undseer hun sig
heller ikke for at begjære den. Han er jo ogsaa Herre over Verden.

155

Hun har en Modstander, som vil gjøre hende Veien igjennem Livet trang og
lægge Hindringer i Veien for alle hendes kjærlige Bestræbelser. Ja, de Troende
have en Modstander, som hader deres Frelser og vil forstyrre hans Rige; de
anfægtes ideligen af Guds og Menneskenes Fjende, af Løgnens Fader, som var en
160 Menneskemorder af Begyndelsen. Han er vel ogsaa usynlig for dem; men hans
Gjerninger ere aabenbare i Verden, og hans Væsen, som er Løgn og Blændværk,
har gjort utallige Menneskers Øine blinde for Herrens Sandhed. Han har sin
Throne paa Afgudernes Altere i Hedningelandene. For ham udgydes Strømme
af Menneskeblod, til hans Ære ryge de blodige Offere, paa hans Bud rives de
165 spæde Børn fra deres Mødre og overgives til Døden. Ham har hver Christen i
Daaben lovet at forsage; men hans Magt er stor iblandt Vantroens Børn.
Mellem Mørkets og Lysets Rige er der Strid, saalænge Verden staaer. hvor Lyset
vil trænge frem, der sætter Mørkels Fyrste sig til Modværge. For en Tid kan
Mørket trænge Lyset tilbage; det kan synes som om dets skrækkelige Rige
170 maatte seire —, da sørge de Troende, da maae de opbyde alle Kræfter, da raabe
de til hverandre indbyrdes og til hver, som har Midler ihænde til at bekjæmpe
Løgneren: „Hjælp os! Skaf os tog Net over vor Modstander!

O hvor høit lyder dog ikke Guds Kirkes Klageraab i vore Dage! Modstanderens
175 talrige Skarer ere brudte ind over Kirkemuren, de ødelægge Herrens Eiendom!
Man kalder sig Christen og skammer sig dog ved at have Gud til Fader og
Christus til Forsoner! Al lovlige og christelige Orden trædes under Fødder.
Undersaatter gribe til Vaaben imod deres Konger, Brødre drage Sværdet imod
Brødre! Forpligtelser, beseglede med hellig Eed, brydes af hele Folkeslag. — O!
180 her i vort Danmark er dog endnu trofast Kjærlighed mellem Konge og Folk.
Gud bevare dog sit Rige iblandt os indtil Dagens Ende! — Men hvorfor har

Blodet rundet over Danmarks Sletter i de sidste 2 Aar? Hvorfor rinde saamange Enkers og Faderløses Taarer ved Savnet af deres Forsorgere? Hvorfor svandt saa
185 hastelig den Velstand, som var udbredt over Landet? — Var det ikke fordi Modstanderen havde indtaget deres Hjerter, der stode i nær Forbindelse med vort Fædreland, og fordi han fik dem til at træde al Ret og Villighed under Fødder? De Troende sukke i denne Nød til Gud, og de raabe til Menneskene: „Skaf os Ret over vor Modstander!" Hvor Magten er i gode Menneskers
190 Hænder, der kommer Hjelpen snart og villig; og dog ere vi saa svage, at vi tvivle og lade Modet synke, naar Faren truer, ogsaa der, hvor Kjærligheden slet ikke er udslukt i deres Hjerter, som kunne hjelpe. For nu at beskæmme vor Vantro og opreise vort svage Mod, saa giver Herren os i sin Lignelse en Forjættelse, som vi aldeles maae forbauses over. Han viser os nemlig, at endogsaa ugudelige
195 Mennesker maae skaffe de Troende Ret imod deres Sjæles Fjende, naar de kun ere varagtige i Bønnen og raabe til Gud Dag og Nat.

Den uretfærdige Dommer vilde længe ikke hjelpe den dedrøvede og betrængte Enke. Men derefter sagde han ved sig selv: „Alligevel jeg hverken frygter Gud ei
200 heller undseer mig for noget Menneske, dog efterdi denne Enke gjør mig megen Besvær, vil jeg skaffe hende Ret, at hun ikke uden Ophør skal komme og plage mig." Det var ikke med sin gode Villie, at han tog sig af Enkens Nød. Han havde ingen Medlidenhed med hende, ei heller omvendte han sit Hjerte til Gud. Men ved Enkens Begjæring havde en hemmelighedsfuld Rædsel grebet ham. Han
205 skjalv for den værgeløse Enke, som aldrig vilde tilføie ham det mindste Ondt. Om hende kunde han troe, at hun vilde komme og plage ham uden Ophør! Gud vilde han ikke frygte, og for Mennesker undsaae han sig ikke; men naar denne Enke taledes til ham, saa kunde han ikke undgaae at tænke paa den almægtige Gud, der engang vil straffe al Uretfærdighed; han maatte, hvor nødvendig
210 han vilde, mindes om den Stund, da det skulde hedde til ham! „Gjør Regnskab for din Huusholdning, thi du kan ikke længere forestaae Huset!" Han maatte frygte for Gud, uagtet han var ugudelig nok til at rose sig af, at han ikke frygtede Gud. Vilde han undgaae den Frygt, saa maatte han opfylde Enkens Begjæring.

215 Derfor raaber Herren til os: "Hører dog, hvad den uretfærdige Dommer siger!" Det forundrer Eder, og vistnok er der høilig Aarsag til Forundring, naar vi see hen til Mennesker; men al Forundring svinder bort, naar vi see hen til Guds Almagt og Godhed; thi „Skulde da Gud ikke skaffe sine Udvalgte Ret, som raade til ham Dag og Nat, endog han er langmodig imod dem?" Det er
220 Grunden, hvorfor endog de Ugudelige maae komme Guds Udvalgte til Hjelp

med at overvinde hans Modstander og fremme hans Riges Udbredelse. Det er ikke fordi de Troende af dem selv have denne Kraft, endnu mindre fordi deres gode Villie fortjener saadan Paaskjønnelse af Gud og Mennesker; — nei, ogsaa
225 de ere Syndere, og saa forblindet Verden end er, saa har den dog klare Øine til at see deres Synder. Men det er alene, fordi Gud er trofast og barmhjertig; han hører sine kjærre Børns Bønner, naar de af Hjertet raabe til ham Dag og Nat. O Christne! kunne I bede? Kunne I holde ud med at bede? Kunne Eders Hjerter raabe til Gud midt under Verdens Larm og Fristelser, saavelsom i Stilhed og Ro?
230 Og er det, som Eders Hjerters Begjæringer gaae ud paa, først og fremmest at Gud vil give Eder Ret imod sin og Eders Modstander — at han vil fjerne de Hindringer, som Fjenden lægger i Veien for hans Rige, — at han vil give Rum for sit Ord og adspredde Mørket, der ruger over Landene fjern og nær? Kunne I hjerteligen bede derom tidligen og sildigen, saa varer frimodige? Eders Bøn skal
235 visselig blive opfyldt! Ja, om endog alle de, som havde Magt i Verden, vare ugudelige, saa skulde de ogsaa nødes til at fremme Guds og Eders Villie. Men — Gud være lovet! der ere dog ogsaa mange gode Mennesker, hvem Gud har givet Midler til at fremme hans Rige; hvormeget mere ville de ikke arbeide med Eder og skaffe den Allerhøiestes Sag Ret i Verden, saasnart som Herrens Time dertil
240 kommer?

Men Gud er langmodig imod sine Troende; det vil sige: han lader dem ofte vente længe. Naar det er mørkt derinde i deres egne Hjerter, naar Angst omspænder dem og Fristelser leire sig omkring dem, naar de raabe til Herren og
245 vente paa, at han skal svare dem — o, saa varer det ofte længe, førend Trøsten kommer, førend han lader sit milde Ansigt lyse over dem og lader dem fornemme sin Fred.

Naar de sukke om Hjelp og Redning for deres vildfarende Brødre, naar de med
250 Gru see den store Magt, som Synden har i denne Verden og raabe til Herren, at han dog vil forstyrre dens skrækkelige Herredømme, naar deres Hjerter bløde over den rædsomme Blindhed, i hvilken saamange Folkeslag paa Jorden rave, og deres Bøn opstiger til Himlen, at dog Lyset snart maa oprinde for de Ulykkelige — saa varer det ofte længe, førend deres Bøn bliver hørt. Men hvad Herren har
255 lovet, det holder han visseligen. Hjelpen kommer, om den end kommer seent. Derpaa giver Ordets Forkyndelse iblandt Hedningerne mange Beviser. Troende Lærere ere blevne udsendte fra christne Lande ved store Opoftrelser. De havde udstaaet mange Besværligheder, lidt Hunger og Tørst, svævet i Fare for at sønderrives, snart af vilde Tyr, snart af endnu vildere Mennesker! de have lidt

Alt med Taalmodighed og forkyndt Herrens Ord med Bøn og Taarer, med Kraft og Varme; men længe har dog deres Arbeide været uden Frugt, indtil Herren udsendte sin Aand og bevægede Hjerterne. Da er mangengang stor Opvækkelse skeet iblandt Hedningerne, som forhen syntes mere at være Dyr
265 end Mennesker. De have annammet Ordet med Begjærlighed og frydet sig som glade Børn over deres Frelzers store Naade. O lader os dog i al vor Begjering være taalmodige og bie efter Herren! Han vil gjøre det vel Altsammen!

Hvorfor bier han saa længe? Det er jo dog den hellige Faders Glæde at trøste sine
270 kjære Børn! Hvorfor svarer han da ikke strax, naar hans Udvalgte raabe til ham? Lader os høre, hvad Herren selv siger derom. O! lader os lægge hans Ord ret alvorlig paa Hjerte!

„Jeg siger Eder" — saa lyde Herrens Ord — "han skal snart skaffe dem Ret! Dog,
275 naar Menneskeliv Søn kommer, mon han da skal finde Troen paa Jorden?"

Snart, ja snart vilde den himmelske Fader skaffe sine Udvalgte Ret over deres Modstander, dersom de kun kunde troe! Hvorledes hjælper han dem og skaffer dem Ret? Menneskens Søn kommer! Han er kommen og har lidt for vore
280 Synder — han vil komme og dømme al Verden paa den yderste Dag — men han kommer ogsaa til sine Udvalgte her i deres Udlændighed, naar de raabe til ham, og han staaer dem bi i Striden med deres Modstander. Han har overvunden den stærke Modstander, da han døde for os paa Korset, og uden ham have vi ingen Ret imod vor Fjende. Kun ved ham kunne vi seire. Men naar nu Menneskens
285 Søn kommer med Lys og med Ret, hvorledes finder han sine Udvalgte? Modtage de ham saa med klippefast Tro og glødende Kjærlighed? — Vel er Troen ikke ganske forsvunden af deres Hjerter, ei heller er Kjærligheden ganske udslukket derinde — nei, saa vare de ikke Guds Udvalgte! Men Troen er som det brækkede Nør og Kjærligheden er som den rygende Tande. De ere saa svage,
290 saa vaklende, saa bange for enhver Lidelse! Saa megen Tro havde de vel, at de vilde sove saligt hen, naar han vilde kalde dem herfra, men den Tro, som Flytrer Bjerger, den Tro, som midt i Livets Trængsel kan bede saa inderligt, at den maa faae, hvad den beder om, den fattes de, og den maae de saa efterhaanden tilkjæmpe sig ved at raabe til Gud Dag og Nat. — Dog, alt som de bede, er
295 Herren dem nær, han er selv hos dem og styrker deres Tro, indtil han endelig kan sige til dem, som til hiin cananæiske Qvinde: „Din Tro er stor, Dig skee, som Du vil!"

300 Da løfter Herren sit Aasyn paa dem, og de smage hans Fred. Og naar de saa med
den Tro bede, ikke for dem selv, men for deres Medmennesker — saa kommer
Herren ogsaa paa deres Bøn til dem, for hvem de bede. Men da maae vi atter
spørge: Naar Menneskens Søn kommer, mon han da vil finde Troen paa
Jorden? Andres Tro kan drage Naaden ned fra Himlen til et Menneskes Hjerte;
305 men Naaden kan aldrig blive i et Menneskes Hjerte, uden det selv vil troe.
Allevegne hvor Christus vil hjælpe, forlanger han Tro. Uden Tro hjælper han
Ingen. Men det er ikke nogen let Sag at komme til Troen for den, som ikke har
den. Der er saameget i det snart trodsige, snart forsagte Menneskehjerte, som
vægrer sig for Troen; og det maa derfor ikke undre os, at det varer længe, førend
310 den vinder Seier derinde. O! lader os dog have Medlidenhed og Taalmodighed
med vor Næste, som Herren har Taalmodighed med ham! Længe staaer han for
Hjerternes Dør og banker; men vil Nogen lade op for ham, om det end er seent
— saa vil han dog gaae ind og holde Nadvere med ham.

315 Ja, det er altid Menneskenes Vantro og Gjenstridighed, som er Aarsag i, at det
varer saa længe, forend Gud skaffer sine Udvalgte Ret over deres Modstander
paa Jorden. Hvor Herren finder Tro, der hjælper han snart. O, kjære Venner!
maatte han dog finde Tro i mange Hjerter iblandt os! O! lader os raabe til ham
Dag og Nat: „Herre! forøg os Troen! „Herre, jeg troer — o, hjælp min Vantro!

320 Hør dog, o Jesu! din kurrende Due?
Hyrde opsog dit vildfarende Lam!
Vær mig blandt Myrrba en lødskende Drue,
Luttre mit Hjerte fra Synd og fra Skam!
325 Lad mig i Bogstavens Væsen ei blive,
Som kun udvortes gjør ærbar og fiin.
Aanden lad Loven i Hjertet indskrive,
At jeg i Sandhed maa kalde mig din.

330 Naadigste Jesu, nu vil jeg mig binde
Ved din (den) dyre Forjættelses Pagt,
Beder og leder! saa faae I og finde!
Saa bar de sanddrue Læber jo sagt!
Jeg vil med Qvinden as Canaans Egne,
335 Raabe dig ester og bliver ei still',
Før Du paa Bønnen til Slutning maa tegne:
Amen, ja Amen! dig skee som du vil!

340 Herren give os dog Tro til, at vi ikke i de nuværende onde Dage blive lunkne for
hans Riges Udbredelse iblandt Hedningerne! Midt under Krigens Uroligheder i
forrige Aar var der en ung Mand i vort Naborige Sverrig, som besluttede sig til
at drage ud og forkynde Herrens Ord for Hedningerne i Tranquebar i
Ostindien, som forhen har tilhørt Danmark, og hvor Længsel efter Sandhedens
345 Ord nu har begyndt at røre sig i Hjerterne. Hans Navn er Glasell. Han kom her
til Danmark og blev bekjendt med Bestyrerne af det danske Missions selskab
som en Mand fuld af Nidkærhed for Guds Rige, haardfør til at udholde store
Besværligheder og dygtig til den Gjerning, hvortil han vilde opoffre sig, og man
blev enig i at understøtte ham efter bedste Evne, af de Bidrag, der indkom her i
350 vort Fædreland. I October forrige Aar drog han til Ostindien i Tro til Herren, at
han vilde give Naade til, at den Gjerning, der var bleven begyndt i hans Navn,
ogsaa skulde fuldkommes til hans Ære, hvor sørgelige end Udsigterne kunde
være for menneskelige Øine. Kjære Venner! Troe I ogsaa det Samme? Ville I
ogsaa at Hjertet raabe til Herren Dag og Nat for denne hans Tjener, at Gud maa
355 skaffe ham Ret over sin og alle Troendes Modstander i Indien? Men Gud er
langmodig imod sine Udvalgte! — Hører, hvorledes det er gaaet med hans
Tjener i det fjerne Land! Glasell kom til Indien i sidste Foraar. Snart kom han
saa vidt i Landets Sprog, at han kunde tale med de Indfødte, og han begyndte
sin Virksomhed med glade Forhaabninger. Men Krigen her hjemme var Aarsag i
360 at kun saa Bidrag til Hedningenes Omvendelse ere givne i de to sidste Aar.
Herrens tro Tjener lider stor Nød i det fjerne Land; han maa spise af den Føde,
som Pariarne, den fattigste og meest foragtede Stamme i Indien, nyde, og selv af
den kan han ikke faae det Fornødne til at stille sin Hunger.

365 Kunne danske Christne høre delte uden at bevæges? Kan Herren ikke finde
saamegen Tro i Danmark, at den Nød snart vil kunne afhjelpes? O, derom kan
ingen Tvivl være! det danske Hjerte er aabent for Broderkjærlighed. Men den
christelige Tro er svag ogsaa hos de Bedre. O! lader os vaage og bede uafladelig,
at Troen maa være i os, da skulle vi erfare, at Herren skal udrette forunderlige
370 Ting iblandt os; han skal frelse os af vore Fjenders Haand og krone os med Seir
og Ære! Han skal da ofte besøge os med sin naadige Hjelp her i vor
Udlændigheds Tid, og naar saa hans Time slaer, da han vil kalde os hjem', saa
skulle vi glade skue ham i de evige Boliger, hist i de Levendes Land! Amen, i Jesu
Navn Amen!

375

Kilde

Sex christelige Prædikener og tvende Gravtaler over faldne Krigere, H. Agervek m.fl. Odense, Den Miloske Boghandel, 1850

380

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

385

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-agerbeks-praediken-ved-missionsmode-i-faaborg>

390

395

400

405

410

415